

ΤΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΝΩΝΟΥΝ

Των Αθηνάς Αντωνάτου, Μαριάμ Καλογεροπούλου, Μελίνας Μαλτεζοπούλου,
Ευτυχίας Παξινού, Έλενας Φωκά

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ
- B) ΚΑΤ
- Γ) ΤΖΑΚΣΟΝ
- Δ) ΜΑΙΛΣ
- E) ΟΛΙΒΙΑ
- Στ) ΣΤΕΛΛΑ

(Σάντγουελ, 2023) Πέντε μαθητές, οι οποίοι φαινομενικά δεν έχουν τίποτα κοινό, και μία καθηγήτρια μπαίνουν στην αίθουσα.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Λοιπόν, θα καθίσετε όλοι σε ξεχωριστά θρανία και εγώ θα πάω να ειδοποιήσω τον διευθυντή. Όσπου να επιστρέψω, θα παραμείνετε όλοι στις θέσεις σας. **(Φτάνει στην πόρτα, γυρνάει απότομα και λέει με αυστηρό τόνο)** Και μην ακούσω κιχ!

Μέχρι να βγει η καθηγήτρια από την αίθουσα επικρατεί νεκρική σιγή, ώσπου κάτι ακούγεται.

ΚΑΤ: (Σηκώνεται απότομα από τη θέση της και οδεύει προς την πόρτα.)

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Πού νομίζεις ότι πας; Δηλαδή, εσύ θα φύγεις και εμείς θα καθίσουμε εδώ πληρώνοντας για κάτι που πιθανόν έκανες εσύ;

ΜΑΙΛΣ:

Καλά λέει! Εσύ γιατί να φύγεις και εμείς να τιμωρηθούμε άδικα;

ΚΑΤ:

Και εσένα τι σε σταματάει από το να φύγεις;

ΜΑΙΛΣ:

Εγώ δεν θα το κάνω, επειδή η καθηγήτρια μάς έδωσε σαφή εντολή. Σου είναι τόσο δύσκολο να το καταλάβεις;

ΚΑΤ:

Έχεις παραβεί ήδη έναν κανόνα, τι σε πειράζει να παραβιάσεις ακόμη έναν;

ΜΑΙΛΣ:

Υπονοείς ότι εγώ είμαι ο λόγος που βρισκόμαστε εδώ;

ΟΛΙΒΙΑ: **(ειρωνικά)**

Σπίρτο είσαι!

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Εσύ τώρα γιατί ανακατεύεσαι;

ΟΛΙΒΙΑ:

Γιατί, αντί απλά να παραδεχτεί ποιος το έκανε, καθόμαστε εδώ και σπαταλάμε όλο μας το απόγευμα. Λες και δεν είχα κάτι καλύτερο να κάνω.

ΣΤΕΛΛΑ:

Συμφωνώ. Παραδέξου ότι το έκανες εσύ για να τελειώνουμε.

ΟΛΙΒΙΑ:

Πες μου έναν λόγο για τον οποίο θα μπορούσα να το είχα κάνει εγώ.

ΣΤΕΛΛΑ:

Δεν με ενδιαφέρει το κίνητρο. Αυτό που ξέρω είναι ότι ήσουν η πρώτη που βρέθηκε εκεί! Σε είδαμε όλοι να στέκεσαι μπροστά από το σπασμένο τζάμι!

ΟΛΙΒΙΑ:

Πρώτον, αυτό που λες...

(διακόπτεται από την είσοδο της καθηγήτριας)

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Τι κάνεις εσύ όρθια; Κάτσε αμέσως κάτω!

(απευθύνεται στην Κατ)

Η Κατ πηγαίνει στη θέση της νευριασμένη.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Ενημέρωσα τον διευθυντή και επικοινωνήσα με τους γονείς σας. Εάν δεν ομολογήσει κανείς, θα τιμωρηθείτε όλοι. Θα κοιμηθείτε στα θρανία σας, οι γονείς σας έχουν ενημερωθεί. Έχει κανείς απορία;

ΜΑΙΛΣ: **(Σηκώνει το χέρι του και η καθηγήτρια του απευθύνει τον λόγο)**

Κυρία, εγώ που προφανώς δεν έχω καμία σχέση με την όλη κατάσταση, μπορώ να φύγω; Όλο αυτό μπορεί να κοστίσει το μέλλον μου...

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Όχι, δεν μπορείς.

ΚΑΤ:

Και τι θα κάνουμε όλες αυτές τις ώρες;

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Σήμερα έχετε όλοι σας Λογοτεχνία, σωστά;

(Γνέφουν καταφατικά)

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Ανοίξτε να βιβλία σας στην ενότητα 4 και μετρήστε όλες τις λέξεις του πρώτου διηγήματος.

(Αναστενάζουν! Ενώ βγάζουν από τις τσάντες τους τα βιβλία και ξεκινούν, η καθηγήτρια φεύγει από το δωμάτιο. Μετρούν από μέσα τους μερικά δευτερόλεπτα)

ΟΛΙΒΙΑ: **(Σηκώνεται από την θέση της και μαζεύει τα πράγματά της και μουρμουρίζει)**

Δεν μπορεί να μου συμβαίνει αυτό. Απίστευτο! Απίστευτο!!! **(Προσπαθεί να ανοίξει την κλειστή πόρτα)**

ΚΑΤ:

Δεν θα ανοίξει!

ΜΑΙΛΣ: **(Μετράει σιγανά)**

58, 59, 60 ,61...

ΟΛΙΒΙΑ:

ΕΧΕΙΣ ΚΑΠΟΙΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ;

ΜΑΙΛΣ:

Τι;

ΟΛΙΒΙΑ:

ΛΕΩ. Έχεις κάποιο πρόβλημα; Σταμάτα! Προσβάλλεις την αισθητική μου, και απ' ό,τι φαίνεται θα περάσουμε πολλές ώρες μαζί. Οπότε, σταμάτα.

ΜΑΙΛΣ:

Συγγνώμη. **(Συνεχίζει)** 62, 63 ...

ΟΛΙΒΙΑ: **(Αναστενάζει)**

Δεν το πιστεύω.

Η Ολίβια πηγαίνει πάλι στην πόρτα και αρχίζει να τη χτυπάει. Εκείνη τη στιγμή μπαίνει μέσα η καθηγήτρια.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Τι έχετε πάθει όλοι και στέκεστε πίσω από την πόρτα; Κάτσε κάτω παιδί μου.

ΟΛΙΒΙΑ:

Κυρία, προέκυψε κάτι πάρα πολύ σημαντικό και πρέπει να φύγω επειγόντως.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Ναι... **(ειρωνικά) [παύση]**

Γιατί δεν ασχολείστε με αυτό που σας ανέθεσα;

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Γιατί είναι βαρετό.

ΚΑΤ:

Και άσκοπο.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Θέλεις εργασία με βαθύτερο νόημα; Ωραία. Θα ετοιμάσετε μία παρουσίαση με θέμα τι κοινά έχετε ως παιδιά. Και όταν με το καλό τελειώσετε, θα μπορέσετε να φύγετε. Δεν θα δεχτώ ανοησίες. Περιμένω μία σοβαρή εργασία.

(Η καθηγήτρια φεύγει από το δωμάτιο και αφήνει στο δωμάτιο τους μαθητές που κοιτούν όλοι την Κατ)

ΣΤΕΛΛΑ:

Ωραία τα κατάφερες...**(σιγανά)**

ΚΑΤ:

Α μπα, τώρα μας μιλάς;

(Η Στέλλα κοιτάει το πάτωμα)

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Καλά σου λέει! Τι κατάλαβες; Προσπάθησες πάλι να το παίξεις έξυπνη και το μόνο που κατάφερες είναι να μας φορτώσεις με περισσότερη δουλειά!

ΟΛΙΒΙΑ:

Ευχαριστούμε! **(ειρωνικά)**

ΚΑΤ:

Παρακαλώ!

ΜΑΙΛΣ:

Δεν πιστεύω να είναι τόσο δύσκολο. Όλο και κάτι κοινό θα έχουμε...

ΚΑΤ:

Κοίτα γύρω σου! **(Δείχνει την Ολίβια)** Τι κοινό έχεις εσύ με αυτήν; Ξύπνα!

ΟΛΙΒΙΑ:

Φαντάζομαι σε όλους αρέσουν τα ψώνια, ε;

[ταυτόχρονα]

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Ναι, ξέρω 'γώ.

[ταυτόχρονα]

ΜΑΙΛΣ & ΣΤΕΛΛΑ:

ΟΧΙ!

[ταυτόχρονα]

ΚΑΤ:

Ναι ΟΚ.

ΟΛΙΒΙΑ: **(αναστενάζει)**

(Απόλυτη σιωπή για 10 δευτερόλεπτα)

ΜΑΙΛΣ:

Σοκολάτα!

(Γυρνούν όλοι και τον κοιτάζουν έντονα)

ΜΑΙΛΣ:

Σε όλους δεν αρέσει η σοκολάτα;

[ταυτόχρονα]

ΟΛΙΒΙΑ, ΤΖΑΚΣΟΝ, ΣΤΕΛΛΑ:

Ναι.

[ταυτόχρονα]

ΚΑΤ:

Όχι.

ΟΛΙΒΙΑ:

Μην χάσεις εσύ! Αμέσως να διαφωνήσεις.

ΚΑΤ:

Καλά δεν με νοιάζει. Πες πως μας αρέσει η σοκολάτα... **(αδιάφορα)**

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Δεν μπορούμε να πούμε ψέματα.

ΚΑΤ:

Ποιος νοιάζεται;

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Όχι εσύ απ' ό,τι φαίνεται. Εξάλλου, είπες ήδη ψέματα για το τζάμι...

ΚΑΤ: **(Τον διακόπτει)**

Δεν το έκανα εγώ! Σου το ξαναείπα, αλλά δεν καταλαβαίνεις.

ΣΤΕΛΛΑ:

Δεν βοηθάει να τσακώνεστε. Ελάτε να βρούμε κάτι να τελειώνουμε.

ΚΑΤ:

Ναι τώρα σε έπιασε ο πόνος.

ΜΑΙΛΣ:

Θα σε χάλλαγε, δηλαδή, αν φεύγαμε από εδώ μια ώρα αρχύτερα;

ΚΑΤ:

Δεν με νοιάζει!

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Πριν, ήσουν έτοιμη να φύγεις.

ΚΑΤ:

ΠΡΙΝ. Τώρα δεν με νοιάζει.

ΜΑΙΛΣ:

Ναι, αλλά γιατί;

ΚΑΤ:

Γιατί σε ενδιαφέρει τόσο; Χμ; Σου είπα ό,τι είχα να πω και δεν σκοπεύω να σου πω τίποτα άλλο.

ΜΑΙΛΣ:

Γιατί όμως;;;

ΚΑΤ: **(Δυνατά)**

Γιατί δεν θέλω! Γιατί σε γνώρισα σήμερα! Γιατί δεν ξέρω καν το όνομα σου! Απλώς έτυχε να βρεθούμε εδώ. Δεν έχουμε κανένα κοινό. Γι' αυτό και δεν θα καταφέρουμε ποτέ να κάνουμε αυτή την εργασία!

(Σιωπή για 10 δευτερόλεπτα)

ΜΑΙΛΣ:

Με λένε Μάιλς. Ήμασταν μαζί στη Χημεία πέρυσι. Την πρώτη μέρα μας χώρισαν σε ομάδες και ήμασταν οι δυο μας. Νόμιζες ότι ήξερες τι έκανες και, όταν σου είπα ότι κάνεις λάθος, θύμωσες και σταμάτησες. Αναγκάστηκα να τα κάνω όλα μόνος μου και, επειδή δεν με βοήθησες, πήρε φωτιά το παντελόني μου. Έχυσες ισοπροπυλική αλκοόλη πάνω μου, για να με βοηθήσεις, φαντάζομαι, με αποτέλεσμα η φωτιά να δυναμώσει ακόμη περισσότερο. Θα το ήξερες αν με άφηνες να σε διορθώσω όταν έπρεπε.

ΚΑΤ: (Γελάει από μέσα της)

Μισώ τη Χημεία.

ΜΑΙΛΣ:

Μετά από αυτό κι εγώ. Την επόμενη μέρα, με έβαλαν στην προχωρημένη τάξη, όπου κάνουμε κυρίως θεωρία, γεγονός το οποίο ευχαρίστησε πολύ τους γονείς μου. Οπότε, σε ευχαριστώ.

ΚΑΤ:

Που σου έκαψα το παντελόني;

ΜΑΙΛΣ:

Ναι... Δεν πειράζει που κάηκε το παντελόني, αν και ήταν από τα αγαπημένα μου. Μου έδωσες την ευκαιρία ικανοποιήσω λίγο τους γονείς μου.

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Πολύ δύσκολο για εσένα, ε;

ΜΑΙΛΣ:

Τι εννοείς;

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Μου κάνεις πλάκα!; Είσαι «ήσυχος» παιδί και παίρνεις πάντα τέλειους βαθμούς. Είσαι το όνειρο κάθε γονιού.

ΜΑΙΛΣ:

Δεν είναι έτσι.

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Και πως είναι δηλαδή; **(Κοιτάει τους υπόλοιπους χαμογελώντας)**

ΜΑΙΛΣ:

Οι γονείς μου περιμένουν πολλά από εμένα. Θέλουν να είμαι τέλειος σε όλα. Και αν δεν το κάνω, υπάρχουν συνέπειες.

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Μα είσαι τέλειος, αυτό είναι το θέμα.

(Ο Μάιλς κουνάει το κεφάλι αρνητικά)

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Έλα, παίρνεις πάντα καλούς βαθμούς.

ΜΑΙΛΣ:

Δεν αρκεί να πάρω έναν καλό βαθμό, πρέπει να παίρνω πάντα τον καλύτερο βαθμό. Οτιδήποτε λιγότερο είναι απαράδεκτο. Και αν δεν το κάνω, οι γονείς μου με τιμωρούν... [παύση] σωματικά. Με χτυπούν και κανείς δεν το ξέρει. Όλοι νομίζουν ότι είμαι ένας άριστος μαθητής που τα βρίσκει όλα εύκολα, αλλά πίσω από την κλειστή πόρτα του σπιτιού μου... [παύση] ξεκινάει ο εφιάλτης μου...

(Μικρή παύση. Σκύβει το κεφάλι, ανακατεύει τα μαλλιά του, παίρνει βαθιά ανάσα)

Φοβάμαι! Φοβάμαι να φέρω κάτι λιγότερο από αυτό που θέλουν, γιατί ξέρω τι θα συμβεί. Ποτέ δεν μπορώ να απογοητεύσω αυτούς που αποκαλώ γονείς... Είμαι παγιδευμένος σε έναν κύκλο φόβου και κακοποίησης και δεν ξέρω πώς να ξεφύγω. Φοβάμαι πολύ να μιλήσω γι' αυτό, φοβάμαι τι θα συμβεί αν το κάνω... Έχω συνηθίσει να ζω μέσα στον φόβο, δεν ξέρω πώς να ζω διαφορετικά...

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Συγγνώμη, δεν... δεν ήξερα.

ΜΑΙΛΣ:

Αυτό είναι το θέμα. Κανείς δεν ξέρει τι περνάω αλλά όλοι με κρίνουν αρνητικά.

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Καταλαβαίνω τι εννοείς.

ΟΛΙΒΙΑ:

Τι καταλαβαίνεις; Είσαι δημοφιλής στο σχολείο, είσαι αθλητής, καλός μαθητής και... κούκλος.

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Ναι, αλλά δεν είναι αυτό που θέλω.

ΣΤΕΛΛΑ:

Τι παραπάνω θα ήθελε κανείς;

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Θέλω... να νιώσω καλά με τον εαυτό μου! Πάντα ήμουν καλός κολυμβητής, και νομίζω πως είναι το μόνο που μπορώ να κάνω καλά, αλλά δεν είναι αυτό που θέλω. Οι γονείς μου πάντα με πίεζαν να είμαι ο καλύτερος, να διαπρέψω στην κολύμβηση, αλλά δεν νοιάζονται για εμένα. Όχι πραγματικά. Νοιάζονται μόνο για το μέλλον μου... Έσπασα το χέρι μου πριν από λίγες μέρες και το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι πότε μπορώ να επιστρέψω στην προπόνηση. Δεν τους νοιάζει πώς νιώθω, ο πόνος που νιώθω. Σκέφτονται μόνο ότι θα χάσω τις προπονήσεις μου. Πάντα έκανα αυτό που

ήθελαν, αλλά το έχω βαρεθεί. Έχω βαρεθεί να αποφασίζουν για εμένα, να μην ενδιαφέρονται για τη γνώμη μου. Δεν είμαι απλώς ένας καλός κολυμβητής, είμαι άνθρωπος. Και δεν φαίνεται να τους ενδιαφέρει αυτό. Είμαι ένα «εργαλείο» για αυτούς, το μέσο για να επιτύχουν τον σκοπό τους. Δεν τους ενδιαφέρει η ευτυχία μου, μόνο η εικόνα τους, το «φαίνεσθαι». Και το έχω... το έχω βαρεθεί.

ΟΛΙΒΙΑ:

Δεν μπορείς απλά να τους πεις ότι δεν θέλεις να κολυμπάς πια;

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Έχω προσπαθήσει, αλλά μάταια. Κάνουν πως δεν ακούνε.

ΚΑΤ:

Δεν έχουν το δικαίωμα να σε πιέσουν για κάτι τέτοιο, το ξέρεις φαντάζομαι.

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Το ξέρω, αλλά τι να κάνω; Δεν ακούνε.

ΚΑΤ:

Να τους μιλήσεις.

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν! Δεν γίνεται. Δεν καταλαβαίνεις; Οι γονείς σου πάντα ακούνε ό,τι τους λες;

ΚΑΤ:

Όχι. Ποτέ.

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Δηλαδή;

ΚΑΤ:

Οι γονείς μου ποτέ δεν με κατάλαβαν πραγματικά. Ποτέ δεν προσπάθησαν πραγματικά. Από τότε που έγινα δεκαπέντε χρονών, έπρεπε να φροντίζω μόνη μου τον εαυτό μου. Δεν είναι κάτι που μου αρέσει, δεν το επέλεξα, αλλά με έκανε αυτό που είμαι. Έπρεπε να μεγαλώσω γρήγορα, να ωριμάσω, να μάθω να φροντίζω τον εαυτό μου. Χρειάστηκε να δουλέψω σκληρά, για να βεβαιωθώ ότι έχω ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι μου και φαγητό στο τραπέζι. Ήταν δύσκολο, αλλά τα κατάφερα. Έμαθα να φροντίζω τον εαυτό μου. Έμαθα να διώχνω τον πόνο, να μην τα παρατάω, ακόμα κι όταν ένιωθα ότι όλα γύρω μου καταρρέουν. Γιατί ήξερα ότι κανείς άλλος δεν θα το κάνει για μένα. Έπρεπε να θυσιάσω τον ελεύθερο χρόνο μου, προκειμένου να εργαστώ. Ακόμα και αν δεν μπορώ να συντηρήσω οικονομικά ένα μεγάλο φανταχτερό σπίτι, δεν θα αφήσω τις αποφάσεις των γονιών μου να με επηρεάσουν. Δεν έχω καν επιλογή. Δεν μπορώ να βασιστώ σε κανέναν παρά μόνο στον εαυτό μου. Ζω μόνη μου, σε έναν τροχόσπιτο και, παρόλο που είναι δύσκολο, δεν έχω παράπονο. Γιατί ξέρω ότι μπορώ να βασιστώ στον εαυτό μου, να τα καταφέρω μόνη μου. Δεν χρειάζομαι κανέναν άλλον. Μέχρι σήμερα τουλάχιστον. Γιατί εξαιτίας ενός από εσάς, πρέπει να μείνω εδώ και έχω αργήσει στη δουλειά.

ΣΤΕΛΛΑ:

Και τώρα τι θα κάνεις;

ΚΑΤ:
Δεν ξέρω...Θα δω.

ΟΛΙΒΙΑ:
Απλώς σε παράτησαν δηλαδή; Ξύπνησαν μία μέρα και έφυγαν;

ΚΑΤ:
Ναι, υποθέτω. Θεες να πεις κάτι;

ΟΛΙΒΙΑ:
Απλώς δεν μου ακούγεται πολύ ρεαλιστικό.

ΚΑΤ:
Δεν σου ακούγεται πολύ ρεαλιστικό. Μάλιστα. Δηλαδή, πιστεύεις ότι αποφάσισα να σας διηγηθώ μία ψεύτικη ιστορία για κάτι τόσο σημαντικό. Σωστά; Γιατί έτσι μου ήρθε!

ΟΛΙΒΙΑ:
Ίσως.

ΚΑΤ:
Είσαι σοβαρή; Γιατί να το κάνω αυτό;

ΟΛΙΒΙΑ:
Ίσως για να φανείς σκληρή, για να σε προσέξουμε. Νομίζεις ότι είσαι τρομακτική και cool αλλά είσαι απλώς ξέθωρη και αδιάφορη.

ΚΑΤ:
Και εσύ είσαι ξεχωριστή σωστά; Τόσο τέλεια συνέχεια. Με τα φανταχτερά σου ρούχα, τα ακριβά κοσμήματα και το δήθεν στυλάκι σου. Το πιο τραγικό πράγμα που σου συνέβη ποτέ είναι όταν σου έσπασε το νύχι.

ΟΛΙΒΙΑ:
Κάνεις λάθος.

ΚΑΤ:
Σε τι;

ΟΛΙΒΙΑ:
Σε όλα.

ΚΑΤ: (ξεφυσάει)

ΟΛΙΒΙΑ:
Υπέφερα από μία διατροφική διαταραχή!

(την κοιτούν όλοι με έκπληξη)

ΟΛΙΒΙΑ:

Ανορεξία. Ήταν η χειρότερη περίοδος της ζωής μου. Είχα πάθει εμμονή με τα κιλά μου. Ήθελα να είμαι αδύνατη, να είμαι τέλεια. Λιμοκτονούσα, γυμναζόμουν για ώρες και, όταν έτρωγα, έκανα εμετό επίτηδες, για να διώξω τις ενοχές που με βασάνιζαν. Ένιωθα μία ακατανίκητη ανάγκη να είμαι τέλεια, να αρέσω στους άλλους, να με αποδέχονται. Την ίδια στιγμή εγώ η ίδια δεν αγαπούσα τον εαυτό μου, δεν τον αποδεχόμουν. Κανείς δεν γνώριζε τι περνούσα, κανείς δεν το πρόσεξε. Ήμουν τόσο καλή στο να το κρύβω. Έβρισκα δικαιολογίες όταν δεν έτρωγα. Ήμουν τόσο καλή στο να προσποιούμαι ότι όλα ήταν εντάξει, ενώ δεν ήταν.

ΤΖΑΚΣΟΝ:

Γιατί δεν ζήτησες βοήθεια; Γιατί το πέρασες μόνη σου; Τόσους φίλους έχεις.

ΟΛΙΒΙΑ:

Δεν είναι φίλοι μου, είναι γνωστοί μου. Ποτέ δεν θα μπορούσα να μοιραστώ κάτι τέτοιο μαζί τους. Ο μόνος που ήξερε την αλήθεια ήταν ο πατέρας μου. Ήταν πολύ άρρωστος και δεν είχε χρήματα για να μου παρέχει ιατρική φροντίδα. Δεν ήθελα να τον επιβαρύνω με τα προβλήματά μου, οπότε του είπα ότι ήταν όλα εντάξει. Αλλά δεν ήταν. Βίωνα κάτι πολύ δύσκολο. Πόσο άδικη είναι η ζωή! Έπρεπε να αντιμετωπίσω κάτι τόσο δύσκολο ολομόναχη. Είναι κρίμα που κάποιοι άνθρωποι υποφέρουν, επειδή δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να λάβουν τη βοήθεια που χρειάζονται.

ΣΤΕΛΛΑ:

Πιστεύεις ότι πέρασες πιο δύσκολα από όλους;

ΟΛΙΒΙΑ:

Όλοι μοιράζεστε τα προβλήματά σας. Γιατί μου κάνεις επίθεση;

ΣΤΕΛΛΑ:

Απλά λέω.

ΟΛΙΒΙΑ:

Τι λες δηλαδή; Ότι δεν μπορώ να περνάω δύσκολα; Επειδή δεν το δείχνω;

ΣΤΕΛΛΑ:

Πιστεύεις ότι είσαι το επίκεντρο. Επειδή μια μέρα σταμάτησες να τρως, πιστεύεις ότι είναι το πιο σημαντικό πράγμα στον κόσμο;

ΟΛΙΒΙΑ: (δακρύζοντας)

Δεν είπα ποτέ κάτι τέτοιο! Δεν ξέρω τι πρόβλημα έχεις μαζί μου. Δεν έχουμε μιλήσει σχεδόν πότε και το μόνο που κάνεις είναι να με κράζεις.

ΣΤΕΛΛΑ:

Δεν ισχύει αυτό.

ΟΛΙΒΙΑ:

Είναι το μόνο που κάνεις όλη μέρα! Και όχι μόνο σήμερα. Νομίζεις πως δεν βλέπω πώς με κοιτάς; Δεν καταλαβαίνω γιατί φέρεσαι έτσι!

ΣΤΕΛΛΑ:

Δεν ξέρεις γιατί; Δεν θυμάσαι τίποτα;

ΟΛΙΒΙΑ:

Σαν τι να θυμάμαι;

ΣΤΕΛΛΑ:

Ήταν η πρώτη μου μέρα στο σχολείο. Είχαμε γυμναστική και ήσουν και εσύ εκεί. Παίζαμε βόλεϊ και με χτύπησε η μπάλα στο κεφάλι. Έπεσα και ήταν πολύ ντροπιαστικό. Και σαν να μην έφτανε αυτό, εσύ και οι φίλες σου αρχίσατε να με κοροϊδεύετε. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι μία από τις φίλες σου έκανε πως πέφτει προσποιούμενη ότι είμαι εγώ. Γελούσατε. Δεν με κοροϊδεύατε επειδή έπεσα. Με κοροϊδεύατε επειδή δεν είμαι λευκή.

ΟΛΙΒΙΑ: **(κοιτάει το πάτωμα ντροπιασμένη)**

ΜΑΙΛΣ:

Ισχύει αυτό;

ΣΤΕΛΛΑ: **(κοιτάει την Ολίβια και μετά πίσω στους υπόλοιπους)**

ΣΤΕΛΛΑ: Ποτέ δεν πίστευα ότι το χρώμα του δέρματός μου θα ήταν πρόβλημα. Αλλά μάλλον είναι. Γεννήθηκα εδώ, όπως και εσείς, απλώς δεν μοιάζω με τους υπόλοιπους. Όπου κι αν πάω, νιώθω τα βλέμματα των ανθρώπων στραμμένα πάνω μου. Με κοιτάζουν με απέχθεια! Ακούω τα ρατσιστικά τους σχόλια. Στην αρχή προσπάθησα να τα αγνοήσω. Σκέφτηκα ότι αν σωπάσω, θα με άφηναν ήσυχη. Αλλά δεν λειτούργησε. Ο ρατσισμός υπήρχε, υπάρχει, ακόμα κι είναι σιωπηλός. Το έβλεπα. Το ένιωθα. Στον τρόπο που με κοιτούσαν οι άνθρωποι, στον τρόπο που με αντιμετώπιζαν. Ένιωθα σαν να με κατακρίνουν συνεχώς, να μου υπενθυμίζουν ότι είμαι διαφορετική. Μία μέρα, κάποιος μου είπε ότι εγώ ευθύνομαι για την πανδημία του COVID-19 **(γελάει από μέσα της δακρυσμένη)** και ότι έπρεπε να επιστρέψω στην πατρίδα μου. Δεν πίστευα στα αυτιά μου, δεν μπορούσα να πιστέψω ότι κάποιος θα μου έλεγε κάτι τέτοιο. Συνειδητοποίησα ότι ο ρατσισμός δεν είναι μόνο λόγια, **(γυρνάει το βλέμμα της στην Ολίβια)** αλλά και πράξεις. Σχετίζεται με τον τρόπο που συμπεριφερόμαστε ο ένας στον άλλον και τον τρόπο που βλέπουμε τον κόσμο. Είναι τόσο κακό που είμαι διαφορετική; Γιατί αυτό σημαίνει ότι δεν αξίζω; Βαρέθηκα να μην μιλάω. Βαρέθηκα να είμαι αόρατη. Θέλω να μιλήσω, θέλω να ακουστό. Θέλω να πω σε όλους πως είμαστε και εμείς άνθρωποι με τις δικές μας σκέψεις, τα δικά μας συναισθήματα, τις δικές μας εμπειρίες. [παύση] Όμως δεν ξέρω τι να πω. Δεν ξέρω από πού να αρχίσω. Το μόνο που ξέρω είναι πως δεν θα καταλάβουν. Και αυτό με πληγώνει.

(όλοι παραμένουν σιωπηλοί για μερικά δευτερόλεπτα)

ΟΛΙΒΙΑ:
Συγγνώμη.

ΣΤΕΛΛΑ:
Ορίστε;

ΟΛΙΒΙΑ:
Το ξέρω ότι έκανα λάθος. Ήθελα να νιώσω αποδεκτή. Το ξέρω ότι αυτό δεν δικαιολογεί την πράξη μου, αλλά... θέλω να ξέρεις ότι λυπάμαι πάρα πολύ. Μπορείς να με συγχωρέσεις;

ΣΤΕΛΛΑ:
Δεν το πιστεύω.

(Τζάκσον, Μάιλς, Κατ την κοιτούν με απορία)

ΣΤΕΛΛΑ:
Η μία και μοναδική Ολίβια ζητάει επισήμως συγγνώμη.

ΟΛΙΒΙΑ: **(γελώντας σιγανά)**
Δεν χρειάζεται να το κάνεις θέμα.

ΣΤΕΛΛΑ:
Πέρα από την πλάκα, είναι μεγάλο θέμα. Μακάρι όλοι να καταλάβαιναν τα λάθη τους και να ζητούσαν συγγνώμη. Πολύς κόσμος πέφτει θύμα ρατσισμού καθημερινά, και κανείς δεν αντιδρά, κανείς δεν κάνει τίποτα. Οι άνθρωποι είναι περιχαρακωμένοι στον ατομικό τους μικρόκοσμο.

ΤΖΑΚΣΟΝ:
Έχεις δίκιο. Είμαστε όλοι διαφορετικοί αλλά όλοι ίσοι. Η αρχή της ισότητας ισχύει για όλους τους ανθρώπους.

ΜΑΙΛΣ:
Συμφωνώ, όλοι έχουμε ίσα δικαιώματα. Πλέον ψηφίζουμε.

ΤΖΑΚΑΣΟΝ:
Πολιτικά έχουμε όλοι τα ίδια δικαιώματα. Όμως ο κοινωνικός ρατσισμός είναι ένα φαινόμενο σε έξαρση.

(Η Στέλλα γνέφει καταφατικά)

ΚΑΤ:
Είναι στενόχωρο. **[παύση]** Πώς πιστεύουμε ότι ο κόσμος θα πάει μπροστά, ενώ υπάρχουν βασικά προβλήματα στη ζωή μας και κανείς δεν κάνει τίποτα;

ΜΑΙΛΣ:

Παιδιά, νομίζω ότι είναι έτοιμη η εργασία μας. **(Σηκώνει στον αέρα μια κόλα χαρτί και χαμογελάει)**

(Η παρέα των μαθητών αρχίζει να γελάει)

(Ξαφνικά, ανοίγει η πόρτα και οι μαθητές αντικρίζουν την καθηγήτρια που μπήκε στην αίθουσα)

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Παιδιά, χίλια συγγνώμη. Μπορείτε να φύγετε. Βρέθηκε ο ένοχος. Μάθαμε ποιος έσπασε το τζάμι.

[ταυτόχρονα]

ΤΖΑΚΣΟΝ, ΚΑΤ:

Επιτέλους!

[ταυτόχρονα]

ΜΑΙΛΣ, ΟΛΙΒΙΑ:

Πάλι καλά.

[ταυτόχρονα]

ΣΤΕΛΛΑ:

Α, τέλεια.

(Οι μαθητές συνομιλούν μεταξύ τους, όσο ετοιμάζονται να αποχωρήσουν)

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Από περιέργεια...

(Οι μαθητές σταματούν να μιλούν και την κοιτάζουν)

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Τι κοινό βρήκατε;

ΚΑΤ:

Ότι έχουμε όλοι δικαιώματα τα οποία διαρκώς καταπατούνται. **(Κάνει νόημα ότι η εργασία είναι επάνω στο θρανίο)**

(Οι μαθητές φεύγουν από την τάξη συνομιλώντας με καλή διάθεση)

(Η πόρτα κλείνει και η καθηγήτρια μένει μόνη της στο δωμάτιο. Κάθεται στο θρανίο και ξεκινά να διαβάξει την εργασία)

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ:

Αγαπητή Καθηγήτρια,

Θα θέλαμε να επιστήσουμε την προσοχή σας στη σημασία της υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και συγκεκριμένα των δικαιωμάτων των παιδιών.

Ο Μάιλς έχει το δικαίωμα να μην υφίσταται σωματική κακοποίηση από τους γονείς του. Κανείς δεν πρέπει να υφίσταται τέτοια κακοποίηση. Είναι κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του. Είναι ευθύνη όλων να διασφαλίσουν την ασφάλεια του Μάιλς.

Η Κατ έχει το δικαίωμα να μην εργάζεται μετά το σχολείο. Η οικογένειά της αλλά και το κράτος πρέπει να τη βοηθήσει. Πολλοί έφηβοι αναγκάζονται να εργάζονται πολλές ώρες μετά το σχολείο, με αποτέλεσμα να είναι εξουθενωμένοι και να μην δύνανται να επικεντρωθούν στις σπουδές τους. Αυτό μπορεί να έχει αρνητικές συνέπειες στην ψυχική και σωματική υγεία τους. Είναι σημαντικό η Κατ και άλλοι μαθητές να έχουν τη βοήθεια που χρειάζονται, για να ολοκληρώσουν με επιτυχία τις σπουδές τους.

Ο Τζάκσον έχει το δικαίωμα να τον ακούν οι γονείς του. Είναι σημαντικό να μπορούμε να εκφράσουμε τις σκέψεις, τις απόψεις μας και τις επιθυμίες μας. Είναι αναγκαίο οι γονείς να αφουγκράζονται τις ανάγκες και τις ανησυχίες των παιδιών τους.

Η Ολίβια έχει το δικαίωμα να έχει πρόσβαση στην ιατρική περίθαλψη. Αυτό περιλαμβάνει θεραπεία για ασθένειες και τραυματισμούς και συνεχή υποστήριξη για τη σωματική και ψυχική υγεία της.

Τέλος, η Στέλλα έχει το δικαίωμα να μην υφίσταται φυλετικές διακρίσεις. Ο ρατσισμός και οι διακρίσεις δεν έχουν θέση στην κοινωνία μας και είναι σημαντικό η Στέλλα και άλλα άτομα από διαφορετικές φυλές να αντιμετωπίζονται με σεβασμό και αξιοπρέπεια. Προωθώντας την ισότητα όλων, μπορούμε να δημιουργήσουμε μία πιο δίκαιη κοινωνία για όλους.

Συμπερασματικά, τα δικαιώματά μας είναι ζωτικής σημασίας για την ομαλή σωματική και ψυχική μας ανάπτυξη και πρέπει να γίνονται σεβαστά και να τηρούνται. Ως μαθητές και πολίτες του αύριο, πιστεύουμε ότι είναι ευθύνη μας να υπερασπιστούμε αυτά τα δικαιώματα και να εργαστούμε για τη δημιουργία ενός κόσμου όπου όλοι θα αντιμετωπίζονται με αξιοπρέπεια και σεβασμό. Άλλωστε, όπως εύστοχα ειπωθεί «οι ευθύνες αρχίζουν από τα όνειρα» και εμείς ονειρευόμαστε έναν κόσμο δίκαιο, όμορφο «στα μέτρα της καρδιάς μας»!

Με εκτίμηση,

Μάιλς, Κατ, Τζάκσον, Στέλλα και Ολίβια

ΤΕΛΟΣ